

De mafste week tot nu toe

Martin de Jong

De mafste week tot nu toe

2016
www.buisdorp.com
Een Buisdorps Boek

Eerder verschenen

Zoute griotten speciaal 2013

Tijd voor stampij 2013

De mooiste dag tot nu toe 2014

Literaire giller 2014

Sabbatical 2014

Duizend korte columns 2015

Berichten uit Buisdorp 2015

Radio Buisdorp 2015

Soep 2016

In voorbereiding

Een soort ding

Aan de hand en andere aandoeningen

Aan m'n zolen en andere ongemakken

Livia

Zie voor voorlopige voorpublicaties www.buisdorp.com

Copyright © 2016 Martin de Jong

Omslagillustratie © 2016 Irene Mulder / LGB produkties /
www.irenemulder.nl

Vormgeving binnenwerk Martin de Jong

Auteursfoto Esther Lammers

ISBN 9789463183307

NUR 301 / 285

Inhoud

Zondag 14 juni	7
Maandag 14 juni	28
Dinsdag 14 juni	41
Woensdag 14 juni	56
Donderdag 14 juni	70
Vrijdag 14 juni	88
Zaterdag 14 juni	102
Zondag 14 juni	119

Zondag 14 juni

Als het zo zonnig is als vandaag is het een feest om naar het platteland even buiten Buisdorp te fietsen en er te kijken naar de koeien, de schapen en de zwanen. En de vrolijk knorrende, in de prut rollende varkens. De eenvoud van de dierenwereld, daar kan ik instant gelukkig van worden. Dat was lang geleden al zo als ik in mijn eentje naar het platteland fietste, zelfs als ik op weg was gegaan in een sombere bui.

Tegenwoordig heb ik geen sombere buien meer, omdat ik met Timio ben. Timio is mijn antitreureenheid.

Het is zonnig en we liggen in het gras ergens op het platteland even buiten Buisdorp en we hebben uitzicht op onnozelen grazende koeien. Varkens zijn er ook te zien maar wegens de droogte is er geen prut voor ze om in te rollen. Het voelt als vakantie maar die begint pas over een paar weken. Mijn hartsvriendin Tirra heeft een vliegvakantie geboekt, ze vliegt met haar grote liefde Kiers in de richting van de Evenaar – nou ja, niet dat ze ergens in Afrika zullen landen, ze vliegen niet verder in de richting van de Evenaar dan Spanje. Wat voor mij ook al veel te warm is. Liever met mate wat lentezon dan verbrandende Spaanse zon waar je van gaat puffen en rood van uitslaat.

Timio en ik houden het simpel: we gaan twee weken kamperen. Samen in een tent slapen en zo. En misschien nog een of twee stedentripjes, treinen met de InterSprinter. We hebben allebei naast school een zaterdagbaantje in de supermarkt en de afgelopen maanden wat geld gespaard dat bij het vakantiegeld van het werk gelegd wordt. Niet alleen hebben we geld *gespaard*, we hebben het ook *bespaard*. Want we zijn kort na Bevrijdingspop Buisdorp gestopt met roken. Gewoon hup, van de ene op de andere dag geen peuk meer opgestoken. De laatste was de laatste. Stoppen was makkelijk want we rookten niet veel, met z'n tweeën hooguit een pakje per week. Maar dat kan toch in de papieren lopen, rekende Timio laatst voor me uit op zijn smartphone.

‘Elke week een pakje sigaretten van zeven euro, dat is driehonderd vierenzestig euro per jaar. Daar kunnen we leuke dingen van doen, lieve Liesanna Dommies de Gil. Gewoon door gezond te gaan leven! Driehonderd vierenzestig euro gedeeld door vijftien euro... Hallo, dat zijn vierentwintig kratten bier!’

‘Maar we kunnen er geen huis van kopen,’ zei ik. Want dat is toch wel waar ik aan denk, een huis waar Timio en ik gelukkig en lang samen zullen zijn met minimaal twee katten en laten we zeggen drie kinderen. Soms verzin ik er al namen voor, wat met katten makkelijker is dan met kinderen. Katten kan je een fantasienaam geven, bij kinderen is dat geen geweldig geweldig idee, een naam als Troelewoep, Poelewoep of Snoepdewoep.

Een erg mooie naam voor een meisje vind ik Hannah, als je het achterstevoren schrijft blijft het Hannah. En mijn favoriete *Pretty Little Liar* heet Hanna (met een h minder dan Hannah maar daar kan ze niets aan doen). Ook erg mooi is Faye. Dat kan je dan weer op twee manieren uitspreken: op z'n Engels (Feej) en op z'n Nederlands (Faaje). Handig als ze geen zin heeft om te reageren wanneer haar naam geroepen wordt: als ze Feej roepen doet ze alsof het Faaje is en andersom. Zelf heb ik dat ook wel eens gedaan. Dan werd er geroepen: Lie-sanna maar dat ben ik niet want Liesanna is van Lies-Anna.

Een zoon een naam geven is lastiger want als ik eenmaal ben gaan verzinnen kom ik om de een of andere reden steeds weer bij Timio uit. Probeerde een keer de letters van zijn naam door elkaar te husselen maar dat leverde niets bruikbaar op.

Mioti.

Itimo.

Omiti.

Itomi.

Imtio.

Zo wil je je kat niet eens noemen.

‘Een huis kopen?’ zei de aanstaande vader van onze aanstaande kinderen en katten van wie de namen nog even bedacht moeten worden. ‘Dat kan ik ook wel voor je uitrekenen, ik bedoel de rekenapp. Zeg dat een huis een ton kost, dan moeten we... Dan moeten we tweehonderd vijftenzeventig jaar niet roken!’

‘Zo lang niet roken?’

‘Jammer dat we niet allebei een pakje per dag rookten, dan zou het een ander verhaal zijn... Veertien euro per dag is per jaar eenenvijftighonderd tien euro... In een schrikkeljaar eenenvijftighonderd vierentwintig euro... Dan zouden we al over twintig jaar een huis van een ton contant kunnen betalen. In theorie dan, want ik denk niet dat we op een pakje per dag twintig jaar in leven zouden blijven, uche uche, ik kom de trap niet meer op.’

‘Dan moet ik je beademen,’ zei ik.

‘En ik jou,’ zei hij.

Een zonnige zondagmiddag en we liggen in het gras, ergens op het platteland even buiten Buisdorp. Ik kijk af en toe naar de grazende koeien maar liever nog naar Timio die tegen me aan ligt en op zijn smartphone op Google iets aan het zoeken is. En dan...

Oeps, die flapte er per abuis uit. Het was geen opzet, edelachtbare. (Helaas kan je ’m niet terugduwen.)

‘Sorry,’ zeg ik.

‘Wat?’ zegt hij, opkijkend van zijn smartphone.

‘Ik heb een scheet gelaten.’

‘Dan mag je een wens doen,’ zegt hij droog en richt de aandacht weer op Google. Maar lijkt dat maar zo of is hij een stukje opgeschoven, van me vandaan omdat de wind zijn kant op staat, ik bedoel de wind die waait. Ik bedoel de wind die windkracht heeft. De wind die de wind met zich meevoert, om nog duidelijker te zijn.

‘Wow. Wist je dat de Beatles in Nederland hebben opgetreden?’ zegt hij (hij is gelukkig binnen gehoorsafstand gebleven).

Nee, dat wist ik niet. ‘Echt? Wanneer? Waar?’

‘In 1964. Er was een rondvaart door de Amsterdamse grachten en ze traden op in Blokker.’

‘De Blokker in Buisdorp? In de Buisstraat?’ Nee, denk het niet. Zal de Blokker in Amsterdam wel geweest zijn. Raar dat ze daar optraden.

‘Blokker is een plaatsje. Ze speelden in een veilinghal in Blokker. *Op Hoop van Zegen* heette die veilinghal. Dat is wel een naam die vertrouwen wekt, dan weet je zeker dat het in die veilinghal geen oplichters zijn. En Blokker, dat ligt...’ Timio zet Google weer aan het werk. ‘Dat ligt in Noord-Holland, het hoort bij de gemeente Hoorn. We hoeven er niet te gaan kamperen want er zijn behalve een begraafplaats en een interessant rioleringsstelsel geen bezienswaardigheden van betekenis. Voor de Blokkers, de Blokkernaarders, de Blokmensjes, van wie de meesten een bochel gevuld met limonade schijnen te hebben, geldt als de voornaamste bron van inkomsten het uitlaten van de hond van de burens.’

‘Vast wel. Maar hallo hé, 1964, dat is eenenvijftig jaar geleden, een halve eeuw geleden!’

‘Op 6 juni traden de Beatles ’s middags en ’s avonds in Blokker op. Twee keer een optreden van vierentwintig minuten, twee keer acht nummers.’

‘Vierentwintig minuten, acht nummers! Dat is wel de moeite waard om voor naar die louche veilinghal in Blokker te gaan! Vorige week duurde het concert meer dan twee uur langer dan vierentwintig minuten! En hij speelde eenenveertig nummers!’

Ik geniet er nog van na en zal nog wel een tijdje blijven

nagenieten: vandaag precies een week geleden, op 7 juni, ging ik met mijn vader naar een optreden van Paul McCartney. Dat was in Amsterdam en niet in Blokker en in het Ziggo Dome en niet in een veilinghal.

Mijn vader was toen hij jong was bassist geweest in een bandje dat in de regio Buisdorp veel succes had gehad. Dat kwam ik pas een paar maanden geleden te weten. Een heel krankzinnige toestand was dat. We zijn van adel en mijn moeder zei altijd dat ik deftig moest doen maar toen pa met zijn bandje van destijds een reünieoptreden had op Bevrijdingspop Buisdorp, toen herinnerde ma zich weer dat ze vroeger zelf helemaal niet deftig was geweest. Integendeel, zo begreep ik van pa. Ze had met zo'n beetje alle leden van de band verkering gehad, ik bedoel maar.

Sindsdien hoef ik van mijn moeder niet meer deftig te doen. Dat is wel gunstig want deftig doen is nou niet iets waar ik aanleg voor heb, dat blijkt wel uit de scheet die ik vergat in te houden en waar ik Timio bijna mee op de vlucht joeg en door zijn mond deed ademen.

Mijn vader was na Bevrijdingspop Buisdorp weer helemaal in de muziek – hij ging zelfs op tournee in de regio. Gisteravond had hij met de band een optreden in Bokkerzwaag. Ik weet nog niet hoe dat was want hij lag te slapen toen ik de deur uitging en toen hij thuiskwam lag ik al te slapen – met Timio want die logeert in het weekend bij me, dat hoort ook bij het niet meer deftig hoeven doen... (Bij Timio logeren gaat helaas niet, hij deelt een kamer met zijn broertje en die kan je er niet bij hebben als je het samen in bed gezellig hebt, we zijn HBO niet.)

Het werd bij ons thuis met de muziek helemaal een feest toen mijn vader ontdekte dat Paul McCartney twee keer in het Ziggo Dome zou optreden. Hup, hij had voor het eerste concert twee kaartjes op de kop getikt en in de weken die er nog tot het concert te gaan waren hadden we thuis vier logés. John Lennon, Paul McCartney, George Harrison en Ringo Starr.

De Beatles, dus.

Mijn vader had de muziek lang geleden op vinyl gekocht

en die platen werden van zolder gehaald maar de zon had er via het zolderraam jarenlang op ingewerkt en ze waren allemaal kromgetrokken en niet meer te draaien. (De hoezen werden gladgestreken en kwamen in de werkkamer van mijn vader aan de muur te hangen, mooier dan schilderijen.)

Geen punt, die kromgetrokken platen, vond mijn vader, en daar was een paar dagen later een koerier met een box waar alle albums op cd in zaten. En met nog iets. Want er bleek ook een box te bestaan met de albums in mono in plaats van stereo (die heette *The Beatles in Mono*, ik weet niet waarom). ‘Die is misschien wel leuk om erbij te hebben,’ had mijn vader gezegd toen hij online aan het bestellen was.

En zo konden we allebei naar alle cd’s gaan luisteren, eerst hij mono en ik stereo, later ik mono en hij stereo.

Plus dat er het nodige te zien was want toen mijn vader het eenmaal op zijn heupen gekregen had kwam al snel de volgende koerier aan de deur, met dvd’s. De Beatles hadden twee maffe films gemaakt, *A Hard Day’s Night* en *Help!* (en dat uitroepteken hoort bij de titel). Niets ten nadele van Timio maar Paul McCartney was ten tijde van die films, 1964 en 1965, toch wel een erg smakelijk snoepje. Hoe oud was hij toen? Begin twintig. Niet te geloven, in het Ziggo Dome was hij over de zeventig geweest!

O ja: ook leuk was de tekenfilm van anderhalf uur die ze gemaakt hadden, *Yellow Submarine*. Daarin moeten ze als cartoonfiguren de Blue Meanies verslaan. En er was voor tv een kolderprogramma opgenomen, *Magical Mystery Tour*. Dat leek wel Monty Python, waar mijn moeder van bleek te houden toen er niet meer deftig gedaan hoefde te worden. Daar kwam ook een koerier voor aan de deur: alle vijfenveertig afleveringen van de tv-serie en alle films die ze gemaakt hadden.

Als we niet naar de Beatles keken of luisterden keken we naar afleveringen van *Monty Python’s Flying Circus* en soms probeerde mijn vader een *silly walk* uit en dan viel mijn moeder zowat van haar stoel van het lachen.

Ja, ik vond het wel oké dat er bij ons thuis niet meer deftig gedaan werd.

Soms geneer ik me ervoor dat we van adel zijn en veel geld hebben, mijn ouders althans, want de meeste mensen zijn niet rijk (de ouders van Timio bijvoorbeeld – vandaar dat ze in een huis wonen waar hij geen eigen kamer heeft). Maar als er grote hoeveelheden cd's en dvd's aangeschaft kunnen worden is dat toch wel prettig.

We waren er nog niet want toen de Beatles ermee ophiel- den was Paul McCartney in zijn eentje doorgestaan, net als de andere drie (ik denk dan: dan hadden ze toch net zo goed bij elkaar kunnen blijven?). Hij maakte een massa platen en er zijn optredens op dvd uitgebracht en op YouTube kan je de hele dag filmpjes kijken. Als ik dat in de weken voor het concert niet deed, deed mijn vader het wel. Hij was gestopt met werken bij de soepfabriek Busofa waar hij samen met oom Wijnand eigenaar van was (hij had zich door zijn broer laten uitkopen), dus hij kon van vroeg tot laat dvd en You- Tube kijken.

Kortom: ik kreeg enorme zin in dat concert en mijn vader ook. We reden in de oude Volvo (die werd kort na de uitvin- ding van het wiel gemaakt) naar Amsterdam en pa parkeerde in de buurt van de Arena in een garage. We waren tamelijk vroeg maar er stond bij het Ziggo Dome al een enorme rij. Er kunnen 17.000 mensen in!

Een klein minpuntje: voor ons in de wachtrij stond een man met een snor. En die kakelde maar en die kakelde maar en die kakelde maar en het ging he-le-maal nergens over en wij moesten dat gekakel aanhoren want tot fluisteren was hij niet in staat.

Dit is waarschijnlijk wel de laatste keer dat McCartney in Nederland optreedt. Ik ga de elfde ook nog naar Frankrijk. Nee, dan gaat mijn vrouw niet mee. Het is daar veel beter geregeld, de kaartverkoop. In Duitsland ook. Hier was het weer een ramp, niet te geloven. Dat leren ze nou nooit, om dat goed te regelen. Ik had een klus op een school en daar hadden ze een trage internetverbinding dus toen de kaartverkoop begon moest ik op stel en sprong ergens anders het internet op. Ik kwam er haast niet tussen. Zal je toch gebeuren dat de verbinding zo traag is dat je geen

kaartje kan krijgen! Het geluid is in het Ziggo Dome goed, nee, daar hoeft je je geen zorgen over te maken. Ik doe zelf vaak het geluid bij bandjes, dus dan hoor je dat wel, of het geluid goed is, als je zelf het geluid doet. Daar heb ik een oor voor. Waar ze bij het Ziggo Dome dan weer niet over nagedacht hebben is dat de kabels ook onder de grond hadden kunnen lopen, in een geul. Er is in het midden van de zaal een verhoging waar de kabels doorheen lopen en waar je je nek over breekt als je niet uitkijkt. En dan had ik vorig jaar ook nog dat ik in een vliegtuig naar Schotland zat en toen kreeg ik acuut last van een maagzweer, dus dan weet je het wel. Maar ga er maar van uit dat dit de laatste keer is dat McCartney in Nederland optreedt. Ik ga de elfde ook nog naar Frankrijk maar dan zonder mijn vrouw. Kon makkelijk aan een kaartje komen, hier was het weer slecht geregeld met de kaartverkoop, dat zei ik geloof ik al.

En dat dan zonder adem te halen en zonder omstanders de kans te geven ertussen te komen om te zeggen: *Ouwehoer, hou je bek eens een halfuur! We hoeven je praatjes niet te horen!*

Toen het gekakel een tijdje aan de gang was keek ik mijn vader aan en hij keek mij aan en schudde zijn hoofd. Hij werd ook helemaal tureluurs van snorremans. Mijn vader boog zich naar me toe en fluisterde in mijn oor: ‘Als het zo doorgaat trek ik straks die snor onder zijn neus vandaan.’

Ik fluisterde terug: ‘Dan komt zijn neushaar mee want dat zit eraan vast.’

Pa: ‘Mooi zo, dan trek ik zo hard aan zijn snor dat behalve het neushaar ook zijn hersenen losgetrokken worden, voor zover aanwezig. Let maar op, straks ligt er een zoolgrijs haar op de grond met grijs hersensnot erdoorheen.’

En toen, schuifel schuifel, naar binnen! Mijn vader had haast, hij duwde me de zaal in alsof ik wietjes onder mijn voeten had. We kwamen vrij vooraan te staan, wat een gigantische zaal! Ik was zelf behoorlijk opgewonden, mijn vader was niet alleen opgewonden maar ook zenuwachtig.

‘Zal ik nog maar even naar de wc gaan? Straks moet ik als het niet meer kan.’

‘Ja, pa, ga maar plassen. Ik hou je plek wel vrij. En neem op de terugweg een biertje mee!’

‘Goed idee, Liesan. Misschien dat we er samen een kunnen delen, anders moet ik straks weer plassen.’

Er waren veel oudere mensen zoals mijn vader (en nog wel ouder ook) maar schuin voor me stonden een paar jonge meiden. Het duurde nog zowat een uur voordat het zou beginnen maar we hoefden ons niet te vervelen want er was een DJ die een mix van nummers van Paul en de Beatles liet horen, met een beat erdoorheen. En op een groot scherm boven het podium werden filmpjes vertoond.

En toen stond ie daar: Paul met zijn basgitaar. Ik realiseerde me op dat moment pas dat hij dat gemeen had met mijn vader, die basgitaar. Geen wonder dat pa zo door het dolle heen was, Paul was een collega-muzikant. Misschien dagdroomde mijn vader dat Paul wegens een opkomend griepje na een paar nummers moest opgeven en dat hij het dan zou kunnen overnemen.

Het concert was echt super fantastisch. De muziek, het Nederlands dat Paul af en toe sprak en dat nog als Nederlands klonk ook, het vuurwerk tijdens *Live and Let Die*. En dan mijn vader, die toen *Let it Be* gespeeld werd een arm om me heen sloeg. Ik zag dat hij huilde en toen kreeg ik ook tranen in mijn ogen. Ja, wat wil je.

Mijn vader en de meeste andere ouderen waren niet zo beweeglijk maar ik heb stevig kunnen dansen, net als de meiden schuin voor me. Die stonden alle liedjes van de Beatles en van Paul McCartney mee te zingen – zo goed kende ik ze helaas nog niet.

Aan het begin van de eerste toegift, echt waar, mochten er een paar mensen uit het publiek op het podium komen. Een ervan was een man die zijn Japanse vriendin ten huwelijk vroeg en ze zei nog ja ook! Stel je voor dat ik met Timio naar het concert was gegaan en dat hij me op het podium ten huwelijk had gevraagd, ha ha. Als 17.000 mensen daarbij aanwezig zijn zou ik toch wel een beetje een rood hoofd gekregen hebben maar dat staat het dagdromen niet in de weg.